

บทที่ 7

เกณฑ์การรับรองมาตรฐานคุณภาพ สมศ.

บทนี้จะประกอบด้วยสาระสองตอน ตอนที่หนึ่งคือวิธีการกำหนดและการกระจายน้ำหนัก และตอนที่สองคือเกณฑ์การตัดสินการประเมินคุณภาพภายนอก รายละเอียดทั้งสองตอนเป็นดังนี้

ตอนที่ 1 วิธีการกำหนดและกระจายน้ำหนัก

เพื่อให้ผู้ประเมินสามารถตัดสินผลการประเมินได้อย่างมีประสิทธิภาพตามหลักเกณฑ์ที่ สมศ. กำหนดขึ้น ผู้ประเมินจำเป็นต้องมีความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับแนวทางการกระจายน้ำหนักของ สถาบันทั้งในระดับมาตรฐานและระดับตัวบ่งชี้ แนวทางการกำหนดน้ำหนักและการกระจาย น้ำหนักจากมาตรฐานสู่ตัวบ่งชี้ในระดับสถาบันและระดับกลุ่มสาขาวิชา มีดังนี้

1. น้ำหนักของแต่ละมาตรฐาน ในมาตรฐานที่ 1-4 ให้เป็นไปตามมติของสภาของแต่ละสถาบัน โดยมาตรฐานที่มีน้ำหนักสูงที่สุดนั้นจะต้องมีน้ำหนักไม่มากกว่ามาตรฐานด้านคุณภาพบัณฑิต ส่วนน้ำหนักมาตรฐานที่ 5-7 มีน้ำหนักเท่าๆ กันคือมาตรฐานละ 20 คะแนน
2. ให้สัดส่วนของน้ำหนัก ของแต่ละมาตรฐานที่กระจายลงในพันธกิจหลัก 4 ด้าน ในข้อ 1 เป็นน้ำหนักของมาตรฐานทั้งในระดับสถาบันโดยรวม และในแต่ละกลุ่มสาขาวิชา
3. ในการกระจายน้ำหนักของมาตรฐานสู่ตัวบ่งชี้ในมาตรฐานที่ 1-7 ให้ใช้หลักการ และวิธีการดังนี้

3.1 ในกรณีที่มาตรฐานที่เป็นจุดเน้นของสถาบัน หรือกรณีที่มีการกระจายน้ำหนัก ในมาตรฐานนั้นตั้งแต่ร้อยละ 10 ขึ้นไป ให้แบ่งน้ำหนักระหว่างตัวบ่งชี้ออกเป็น 50 : 50 เช่นในมาตรฐานที่ 1 กรณีน้ำหนักเป็น 40 สถาบันจะต้องแบ่งน้ำหนักเป็นน้ำหนัก ของตัวบ่งชี้ออกเป็น 20 คะแนน และตัวบ่งชี้เฉพาะ 20 คะแนน หากถ้าวบ่งชี้เฉพาะที่สถาบัน/ กลุ่ม สาขาวิชาที่ต้องได้รับการประเมินนั้นมีเพียงตัวเดียวจากตัวบ่งชี้เฉพาะสองตัว สถาบัน/ กลุ่ม สาขาวิชา สามารถเลือกดำเนินการได้ดังนี้ 1) แบ่งน้ำหนักครึ่งหนึ่งเป็นน้ำหนักตัวบ่งชี้เฉพาะ ส่วน น้ำหนักอีกครึ่งหนึ่งให้นำไปกระจายลงในตัวบ่งชี้อื่น โดยน้ำหนักของตัวบ่งชี้อื่นทุกตัวใน มาตรฐานนี้ต้องมีค่าเท่ากันทุกตัว หรือ 2) สามารถปรับค่าน้ำหนักของตัวบ่งชี้เฉพาะที่ไม่มีอยู่ไป รวมกับตัวบ่งชี้เฉพาะที่มีอยู่ โดยสัดส่วนของตัวบ่งชี้เฉพาะและตัวบ่งชี้อื่นยังคงเป็น 50 : 50 ทั้งนี้ สำหรับตัวบ่งชี้ที่ 2.6 และ 2.7 สามารถกระจายน้ำหนัก ให้ตัวบ่งชี้ที่ 2.6 มีค่าน้ำหนักเป็น 2 ใน 3 ของน้ำหนักของตัวบ่งชี้เฉพาะในมาตรฐานด้านการวิจัยและงานสร้างสรรค์ก็ได้ และการคำนวณค่า น้ำหนักให้ใช้จุดทศนิยม 2 ตำแหน่ง โดยทศนิยมตำแหน่งที่สองสามารถแตกต่างกันได้ 0.01

3.2 ในกรณีที่มิได้เป็นมาตรฐานที่เป็นจุดเน้น ให้กระจายน้ำหนักของมาตรฐานสู่ตัวบ่งชี้ร่วมในสัดส่วนที่เท่าๆ กัน และการคำนวณค่าน้ำหนักให้ใช้จุดทศนิยม 2 ตำแหน่ง โดยทศนิยมตำแหน่งที่สองสามารถแตกต่างกันได้ 0.01

ตอนที่ 2 เกณฑ์การตัดสินการประเมินคุณภาพภายนอก

การประเมินภายนอก เป็นการประเมินคุณภาพสถาบันอุดมศึกษาเพื่อพัฒนาคุณภาพและมาตรฐานของสถาบันอุดมศึกษา โดยการรับรองมาตรฐานคุณภาพ สมศ. เป็นรายมาตรฐานและโดยรวม วิธีการและหลักการการประเมินภายนอกทั้งในระดับกลุ่มสาขาวิชาและระดับสถาบัน

ในการประเมินเพื่อตัดสินผลการจัดการศึกษาของสถาบันอุดมศึกษานั้น มีขั้นตอนในการพิจารณา 4 ขั้นตอน ดังนี้

1. ประเมินตัวบ่งชี้ในแต่ละมาตรฐาน

ตัวบ่งชี้แต่ละตัวจะมีคะแนนเต็ม 5 คะแนน (แต่ทั้งนี้ก็มีบางกรณีที่ตัวบ่งชี้บางตัวอาจมีคะแนนเต็ม 4 คะแนน) การประเมินระดับตัวบ่งชี้มีหลักเกณฑ์ดังนี้

1.1 การประเมินอิงเกณฑ์มาตรฐานขั้นต่ำของแต่ละตัวบ่งชี้ ซึ่งผันแปรตามกลุ่มสถาบันอุดมศึกษา คะแนนเต็ม 3 คะแนน (ดังรายละเอียดที่ปรากฏในบทที่ 6)

ตัวอย่างการประเมินตัวบ่งชี้ที่ 6.3 ร้อยละของอาจารย์ประจำที่มีวุฒิปริญญาเอกหรือเทียบเท่า สำหรับกลุ่มสถาบันที่เน้นการผลิตบัณฑิตและการวิจัย เกณฑ์ผ่านขั้นต่ำของตัวบ่งชี้นี้คือร้อยละ 60 วิธีการให้คะแนนกำหนดดังนี้

1 คะแนน	2 คะแนน	3 คะแนน
ร้อยละ 1- 40	ร้อยละ 41- 59	\geq ร้อยละ 60

1.2 การประเมินอิงพัฒนาการในแต่ละตัวบ่งชี้ พิจารณาจากผลประเมินภายนอกครั้งที่ 1 และผลประเมินภายนอกครั้งที่ 2 ในการให้คะแนนนั้น ถ้ามีพัฒนาการให้ 1 คะแนน ถ้าไม่มีพัฒนาการให้ 0 คะแนน **ถ้าผลการประเมินครั้งที่ 2 สูงกว่าผลการประเมินครั้งที่ 1 ไม่ต่ำกว่า 1 ระดับ** จะถือว่ามีความพัฒนาการ เช่น ผลการประเมินครั้งที่ 2 อยู่ในระดับ 3 คะแนน ในขณะที่ผลการประเมินครั้งแรกอยู่ในระดับ 1 คะแนน หรือระดับ 2 คะแนน ถ้าผลการประเมินครั้งที่ 2 อยู่ในระดับ 3 คะแนน ก็สามารถสรุปได้ว่ามีความพัฒนาการโดยไม่ต้องเปรียบเทียบกับผลการประเมินครั้งที่ 1 ในกรณีที่ไม่มีผลการประเมินครั้งที่ 1 เพื่อใช้ผลเปรียบเทียบกับผลการประเมินครั้งที่ 2 ให้ใช้วิธีการประเมินย้อนหลัง (Ex post facto technique) แต่ในกรณีที่ไม่มีผลการประเมินในการประเมินรอบแรก สืบเนื่องจากครั้งแรกยังไม่มีตัวบ่งชี้ดังกล่าว เช่น การประเมินรอบแรกของสถาบัน A หรือ กลุ่มสาขาวิชา B ยังไม่มีการเปิดสอนในระดับปริญญาโท แต่ในการประเมินรอบที่สองมีการเปิดสอนในระดับปริญญาโทและมีผู้สำเร็จการศึกษาแล้ว คะแนนของตัวบ่งชี้ที่ 1.7

(ร้อยละของบทความจากวิทยานิพนธ์ปริญญาโทที่ตีพิมพ์ เผยแพร่ต่อจำนวนวิทยานิพนธ์ปริญญาโททั้งหมด) จะไม่มีการพิจารณาให้คะแนนการพัฒนาการ ดังนั้นคะแนนรวมของตัวบ่งชี้ที่ 1.7 สำหรับ จึงมีค่าคะแนนเต็มเป็น 4 คะแนน โดยสามารถใช้สูตรเทียบเป็นผลประเมินคะแนนเต็ม 5 โดยใช้สูตรดังนี้

$$y = mx + c$$

เมื่อ y = คะแนนใหม่ที่ปรับแล้ว

X = คะแนนที่ประเมินได้

$$m = 4/3$$

$$c = (-1/3)$$

ส่วนการคำนวณค่าคะแนนในระดับมาตรฐานนั้น จะได้กล่าวถึงในตอนต่อไป

ในการตัดสินใจพัฒนาการของสถาบันอุดมศึกษาทั้งในตัวบ่งชี้เชิงปริมาณและเชิงคุณภาพ สรุปได้ดังตารางที่ 5

ตารางที่ 5 การตัดสินใจพัฒนาการของสถาบันอุดมศึกษาทั้งในตัวบ่งชี้เชิงปริมาณและเชิงคุณภาพ

ผลการประเมิน (อิงเกณฑ์) รอบแรก	ผลการประเมิน (อิงเกณฑ์) รอบที่สอง	การมีพัฒนาการ
0	0	ไม่มี
0	1	มี
0	2	มี
0	3	มี
1	0	ไม่มี
1	1	ไม่มี
1	2	มี
1	3	มี
2	0	ไม่มี
2	1	ไม่มี
2	2	ไม่มี
2	3	มี
3	0	ไม่มี
3	1	ไม่มี
3	2	ไม่มี
3	3	มี

1.3 การประเมินประสิทธิผลตามแผนของสถาบัน โดยพิจารณาจากรายงานประเมินสัมฤทธิ์ผลของแผนการดำเนินงาน และ/หรือในรายงานประเมินตนเองที่เป็นรายงานประจำปี ถ้าผลการประเมินพบว่า ตัวบ่งชี้ต่างๆ บรรลุผลตามเป้าหมายของแผนของสถาบันให้ 1 คะแนน ถ้าไม่บรรลุผลตามเป้าหมายของแผนให้ 0 คะแนน

ในการนี้ สถาบันและกลุ่มสาขาวิชาต้องมีการกำหนดเป้าหมายในการดำเนินงานให้สมเหตุสมผลกับความเป็นอุดมศึกษา โดยพิจารณาจากผลการดำเนินงานในช่วงสามปีที่ผ่านมา ประกอบกับการพิจารณาเกณฑ์มาตรฐานของ สมศ. และความท้าทายเพื่อการพัฒนาสถาบัน/ กลุ่มสาขาวิชา ทั้งนี้เป้าหมายและแผนการดำเนินงานจะต้องได้รับความเห็นชอบจากสภาสถาบัน และสถาบัน/ กลุ่มสาขาจะต้องดำเนินการประเมินประสิทธิผลตามแผนของสถาบัน/ กลุ่มสาขาวิชาจนครบทุกตัวบ่งชี้ในแต่ละมาตรฐาน ก่อนจะนำผลคะแนนที่ได้ไปคำนวณคะแนนรายมาตรฐาน

2. การประเมินผลระดับมาตรฐาน การประเมินผลการจัดการศึกษาของสถาบันในระดับมาตรฐานให้นำผลจากการให้คะแนนระดับตัวบ่งชี้ตามข้อ 1 มาคำนวณค่าเฉลี่ยถ่วงน้ำหนักรายมาตรฐาน ดังสูตรการคำนวณคะแนนรายมาตรฐาน แล้วแปลความหมายผลประเมินดังในตารางที่ 6

สูตรการคำนวณคะแนนรายมาตรฐาน

$$\text{คะแนนรายมาตรฐาน} = \frac{\sum (W_n \times I_n)}{\sum W_n} \quad \text{หรือ} \quad = \frac{(W_1 \times I_1) + (W_2 \times I_2) + \dots + (W_n \times I_n)}{W_1 + W_2 + \dots + W_n}$$

โดยที่ :

W หมายถึง น้ำหนักความสำคัญที่ให้กับตัวบ่งชี้ จากการที่สถาบันอุดมศึกษากระจายน้ำหนักลงในแต่ละตัวบ่งชี้ย่อย ผลรวมของน้ำหนักตัวชี้วัดย่อยจะมีค่าเท่ากับน้ำหนักรายมาตรฐานของตัวชี้วัดย่อยนั้น

I หมายถึง คะแนนของตัวบ่งชี้ย่อยที่ได้จากการประเมินโดยผู้ประเมินภายนอก

n หมายถึง ลำดับที่ของตัวบ่งชี้ในแต่ละมาตรฐานของ สมศ. ; $n = 1, 2, 3, \dots, n$

ตารางที่ 6 สรุปผลการประเมินระดับรายมาตรฐาน

ช่วงคะแนน	ผลการประเมิน	ผลการจัดการศึกษา
4.51 – 5.00	ดีมาก	ได้มาตรฐาน สมศ.
3.51 – 4.50	ดี	ได้มาตรฐาน สมศ.
2.51 – 3.50	พอใช้	เกือบได้มาตรฐาน สมศ.
1.51 – 2.50	ควรปรับปรุง	ไม่ได้มาตรฐาน
1.00 – 1.50	ต้องปรับปรุง	ไม่ได้มาตรฐาน

3. การประเมินรายกลุ่มสาขาวิชา

ผลการประเมินการจัดการศึกษาของสถาบันของแต่ละกลุ่มสาขาวิชา ใช้วิธีการคำนวณหาค่าเฉลี่ยแบบถ่วงน้ำหนักตามรายมาตรฐาน เฉลี่ยรวม 4 มาตรฐานและ 7 มาตรฐานเป็นเกณฑ์ ดังสูตรการคำนวณคะแนนระดับกลุ่มสาขาหรือสถาบัน และผลการประเมินนี้ใช้ในการพิจารณารับรองกลุ่มสาขาวิชา ดังนี้

สูตรการคำนวณคะแนนรายของกลุ่มสาขาหรือสถาบัน

$$\text{ค่าเฉลี่ยถ่วงน้ำหนัก} = \frac{\sum (W_n \times S_n)}{\sum W_n}$$

$$\text{หรือ} = \frac{(W_1 \times S_1) + (W_2 \times S_2) + \dots + (W_n \times S_n)}{W_1 + W_2 + \dots + W_n}$$

โดยที่ :

- W หมายถึง น้ำหนักความสำคัญที่ให้กับมาตรฐาน จากการที่สถาบันอุดมศึกษากำหนดความสำคัญของพันธกิจในขั้นตอนของการกำหนดกลุ่มสถาบัน ผลรวมของน้ำหนักมาตรฐานจะมีค่าเท่ากับผลรวมของน้ำหนักทั้ง 7 มาตรฐานคือ 160 คะแนน ; $\sum W = 160$
- S หมายถึง คะแนนของมาตรฐานที่ได้จากการคำนวณในขั้นตอนการคำนวณคะแนนรายมาตรฐาน
- n หมายถึง ลำดับที่ของมาตรฐานของ สมศ. ; $n = 1, 2, 3, \dots, 7$

1.1 กลุ่มสาขาวิชาจะได้รับการรับรองตามมาตรฐานคุณภาพ สมศ. เมื่อเป็นไปตามเงื่อนไข 3 ประการคือ 1) ได้คะแนนเฉลี่ยแบบถ่วงน้ำหนัก 7 มาตรฐาน ตั้งแต่ระดับดีขึ้นไป (3.51-5.00) 2) มีอย่างน้อย 5 มาตรฐาน ใน 7 มาตรฐาน มีผลประเมินระดับดีขึ้นไป (3.51-5.00) และ 3) ไม่มีมาตรฐานใดอยู่ในระดับที่ต้องปรับปรุง (1.00-1.50)

1.2 กลุ่มสาขาจะได้รับการรับรองตามมาตรฐานคุณภาพ สมศ.แบบมีเงื่อนไข เป็นไปได้ใน 2 กรณีคือ

1.2.1 เมื่อผลการประเมินได้ค่าเฉลี่ยแบบถ่วงน้ำหนักใน 4 มาตรฐานแรก ระดับดีขึ้นไป (3.51-5.00) และค่าเฉลี่ยแบบถ่วงน้ำหนักรวม 7 มาตรฐาน ระดับพอใช้ขึ้นไป (2.51-5.00) โดยมาตรฐานที่ 1-4 ต้องไม่มีมาตรฐานใดอยู่ในระดับต้องปรับปรุง (1.00-1.50) หรือ

1.2.2 เมื่อผลการประเมินได้ค่าเฉลี่ยแบบถ่วงน้ำหนักของ 4 มาตรฐานแรก และทั้ง 7 มาตรฐาน ระดับดีขึ้นไป (3.51-5.00) แต่มีจำนวนมาตรฐานอยู่ในระดับดีขึ้นไป (3.51-5.00) ไม่ถึง 5 มาตรฐาน จาก 7 มาตรฐาน โดยมาตรฐานที่ 1-4 ต้องไม่มีมาตรฐานใดอยู่ในระดับต้องปรับปรุง (1.00-1.50)

1.3 กลุ่มสาขาวิชาจะไม่ได้รับการรับรองตามมาตรฐานคุณภาพ สมศ. เมื่อไม่เป็นไปตาม 1.1 หรือ 1.2

หลังจากที่ได้คะแนนของแต่ละมาตรฐานแล้วให้นำคะแนนแต่ละมาตรฐานมาคำนวณเป็นคะแนนรวมของกลุ่มสาขาวิชา ได้จากสูตรการคำนวณคะแนนรายของกลุ่มสาขาหรือสถาบัน (หน้า 92)

4. การประเมินระดับสถาบัน

การรับรองการจัดการศึกษาของสถาบันระดับสถาบัน มีทางเลือกในการพิจารณา 2 แนวทาง คือ

แนวทางที่ 1 การประเมินภายนอกเพื่อรับรองตามมาตรฐานคุณภาพ สมศ. ในระดับสถาบัน ใช้คำนวณหาค่าเฉลี่ยแบบถ่วงน้ำหนักตามรายมาตรฐาน เฉลี่ยรวม 4 มาตรฐานและ 7 มาตรฐานเป็นเกณฑ์ ในการพิจารณาประกอบกับผลการประเมินแต่ละมาตรฐานดังนี้

1.1 สถาบันจะได้รับการรับรองตามมาตรฐานคุณภาพ สมศ. เมื่อเป็นไปตามเงื่อนไข 3 ประการคือ 1) ได้คะแนนเฉลี่ยแบบถ่วงน้ำหนัก 7 มาตรฐาน ตั้งแต่ระดับดีขึ้นไป (3.51-5.00) 2) มีอย่างน้อย 5 มาตรฐาน ใน 7 มาตรฐาน มีผลประเมินระดับดีขึ้นไป (3.51-5.00) และ 3) ไม่มีมาตรฐานใดอยู่ในระดับที่ต้องปรับปรุง (1.00-1.50)

1.2 สถาบันจะได้รับการรับรองตามมาตรฐานคุณภาพ สมศ. แบบมีเงื่อนไข เป็นไปได้ใน 2 กรณี คือ

1.2.1 เมื่อผลการประเมินได้ค่าเฉลี่ยแบบถ่วงน้ำหนักใน 4 มาตรฐานแรก ระดับดีขึ้นไป (3.51-5.00) และค่าเฉลี่ยแบบถ่วงน้ำหนักรวม 7 มาตรฐาน ระดับพอใช้ขึ้นไป (2.51-5.00) โดยมาตรฐานที่ 1-4 ต้องไม่มีมาตรฐานใดอยู่ในระดับต้องปรับปรุง (1.00-1.50) หรือ

1.2.2 เมื่อผลการประเมินได้ค่าเฉลี่ยแบบถ่วงน้ำหนักของ 4 มาตรฐานแรก และทั้ง 7 มาตรฐาน ระดับดีขึ้นไป (3.51-5.00) แต่มีจำนวนมาตรฐานอยู่ในระดับดีขึ้นไป (3.51-5.00) ไม่ถึง 5 มาตรฐาน จาก 7 มาตรฐาน โดยมาตรฐานที่ 1-4 ต้องไม่มีมาตรฐานใดอยู่ในระดับต้องปรับปรุง (1.00-1.50)

1.3 สถาบันจะไม่ได้รับการรับรองตามมาตรฐานคุณภาพ สมศ. เมื่อไม่เป็นไปตาม 1.1 หรือ 1.2

แนวทางที่ 2 สถาบันจะได้รับการรับรองตามมาตรฐานคุณภาพ สมศ. เมื่อผลการประเมินภายนอกของกลุ่มสาขาวิชาของสถาบัน มีอย่างน้อย 3 ใน 4 ของกลุ่มสาขาวิชาได้รับการรับรองตามมาตรฐานคุณภาพ สมศ. และไม่มีกลุ่มสาขาวิชาใดมีผลการประเมินอยู่ในระดับต้องปรับปรุง (1.00-1.50)

สำหรับสถาบันที่เปิดสอนเพียงกลุ่มสาขาวิชาเดียวให้ใช้วิธีการตัดสินผลแบบที่ 1 เท่านั้น ส่วนสถาบันที่เปิดสอนมากกว่าหนึ่งกลุ่มสาขาวิชา สามารถเลือกแนวทางการตัดสินแบบที่ 1 หรือแบบที่ 2 ก็ได้ แต่ในการประเมินภายนอกสถาบันจะต้องมีการจัดเตรียมข้อมูลเพื่อการประเมินให้สามารถรองรับการตัดสินผลการประเมินทั้งแบบที่ 1 และแบบที่ 2

สำหรับแนวทางในการตัดสินผลการประเมินระดับกลุ่มสาขาวิชา และแนวทางที่ 1 ในระดับสถาบัน สามารถสรุปได้ดังตารางที่ 7

ตารางที่ 7 ข้อสรุปเกณฑ์การตัดสินผลการประเมินคุณภาพภายนอกรอบสอง

(1.1) สถาบัน/ กลุ่มสาขาวิชาจะได้รับการรับรองเมื่อ								
มาตรฐาน	1	2	3	4	5	6	7	เฉลี่ยแบบถ่วงน้ำหนัก 1-7
ระดับ	1.51-5.00	1.51-5.00	1.51-5.00	1.51-5.00	1.51-5.00	1.51-5.00	1.51-5.00	≥ 3.51
คะแนน	-----มีจำนวนมาตรฐานอยู่ในระดับคะแนน 3.51-5.00 อย่างน้อย 5 มาตรฐาน-----							
	-----เฉลี่ยแบบถ่วงน้ำหนัก ≥ 3.51 -----							
(1.2) สถาบัน/ กลุ่มสาขาวิชาจะได้รับการรับรองแบบมีเงื่อนไขเมื่อ								
มาตรฐาน	1	2	3	4	5	6	7	เฉลี่ยแบบถ่วงน้ำหนัก 1-7
กรณีที่ 1	1.51-5.00	1.51-5.00	1.51-5.00	1.51-5.00	1.00-5.00	1.00-5.00	1.00-5.00	
ระดับ	-----เฉลี่ยแบบถ่วงน้ำหนัก ≥ 3.51 -----							
คะแนน	-----เฉลี่ยแบบถ่วงน้ำหนัก ≥ 2.51 -----							≥ 2.51
กรณีที่ 2	1.51-5.00	1.51-5.00	1.51-5.00	1.51-5.00	1.00-5.00	1.00-5.00	1.00-5.00	
ระดับ	-----เฉลี่ยแบบถ่วงน้ำหนัก ≥ 3.51 -----							
คะแนน	-----เฉลี่ยแบบถ่วงน้ำหนัก ≥ 3.51 -----							≥ 3.51
	-----มีจำนวนมาตรฐานอยู่ในระดับคะแนน 3.51-5.00 ไม่ถึง 5 มาตรฐาน-----							
(1.3) สถาบัน/ กลุ่มสาขาวิชาจะไม่ได้รับการรับรองเมื่อไม่เป็นไปตาม 1.1 หรือ 1.2								